

Djurens Dag 4 oktober

INNEHÅLL:

Dr Puharich bekräftar Arigos operationer	1
UFOs — ja!	3
Agne Windmark, eldpenna	4
Att nå en främmande stjärna	10
De inre ljuden	12
Rune Rydebrandt:	
UFO lyfte bil av vägen? ..	15
SM:	
Etisk grund för vegetarism	16

Gösta Bohm:

STOR NAD

att frisk öppna
morgonens portar
fönster
med klarnade sinnen
hälsa dagens sol
känna morgonens
nyfödda dofter
förstå privilegiet
vara människa
känna livets
svindlande storhet
oersättlig nåd.

(Ur *Skärvor*, Verbum 1968)

DR PUHARICH BEKRÄFTAR ARIGOS OPERATIONER

1963 sände NASA (amerikanska rymdflygstyrelsen) dr Andrija Puharich, neurolog, vetenskapsman och psykisk forskare, till Brasilien för att ta reda på fakta om ett medium som rapporterades kunna lyfta tunga föremål genom att bara se på dem. Jordens gravitation (tyngdkraft) är ju ett stort problem vid rymdfart, och NASA var intresserat av att få mediets förmåga kontrollerad.

Dr Puharich träffade aldrig det brasilianska mediet. Spiritualisterna var misstänksamma mot nord-amerikaner och mot vetenskapsmän, och de gav inga upplysningar om var mannen fanns. Efter tio dagars resultatöst letande i Congonhas do Campo gav Puharich upp. Men han fick upplysningar om ett annat spiritualistiskt medium på samma ort: José Arigo. Denne hade han aldrig hört talas om förut, vilket var förvånande, eftersom Arigo jämte fotbollsspelaren Pelé var den mest kände mannen i Brasilien. Han

uppgavs kunna utföra nästan blodlösa och helt smärtfria operationer på människor med hjälp av enkla, osteriliserade instrument och under ledning av en avliden tysk läkare, "dr Fritz", som kontrollerar honom från andevärlden.

Vad dr Puharich hörde, lät otroligt, men han fick själv se Arigo utföra det "omöjliga". Ja, för att få bevis lät han helaren operera sig själv! Han hade en liten tumör på sin högra arm, vilken han bad Arigo ta bort. "Jag sträckte fram armen mot mannen", berättar Puharich. "Sedan började jag ge instruktioner till den fotograf som filmade operationerna. Plötsligt räckte Arigo mig någonting. Jag såg en tumör i min hand. Jag hade inte känt något utan trodde att jag blivit lurad." Men doktorn tittade på sin arm och såg att en operation hade blivit utförd. Det hela hade tagit några sekunder. En god kirurg skulle ha behövt 15—20 minuter för ingreppet.

Dr Andrija Puharich t. h. håller upp den arm som José Arigo opererat.
T. v. forskningsmecenaten William H. Belk.

Det var svårt för dr Puharich att tro att en operation verkligen hade skett. Operationskniven var smutsig, hans arm var smutsig — det hade inte gjorts några försök att sterilisera någondera. Men tumören var borta, och inom några dagar hade operationssåret läkts. — Inför dessa fakta kunde Puharich inte tvivla, men ändå gjordes en laboratorieundersökning av tumören, vilken visade att den var hans egen. Den finns fortfarande bevarad.

I maj 1968 återvände Puharich till Brasilien med ett lag experter. De gjorde noggranna medicinska undersökningar av patienter före och efter Arigos operationer, och de experimenterade med mediet för att försöka utröna hur en operation tillgår. De förblev mystifierade.

Arigo utför "alla" slags operationer — med några undantag — men en del patienter kan han inte hjälpa. Ibland talar han om för en patient att tiden har kommit för honom att dö; i andra fall informerar han den sjukes anförvanter. En

SÖKAREN

Nr 8 — 1969 — Argång 6

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3
Red o ansv utg: Sven Magnusson
Postgirokonton: 70 60 47
Tel: 08/69 60 27

PRENUMERATIONSPRISER 1969

Helår (10 nr) 24:50
Halvår 13:00

Arg. 1964—1967 är slut. 1968 kostar 24:—.

I Norge och Danmark kan prenumeration ske med svensk postgiroanvisning, varvid priset blir detsamma som i Sverige.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfack 10128, Helsingfors 10, postgiro 5333. Helår kostar då mk 22,—; halvår mk 12,—.

Moms ingår i prenumerationspriserna.

Annonspriser:

Helsida 185:—, halvsida 110:—, kvartssida 65:—, småannonser 4:— per cm.

Copyright resp. förf.

Tryckt hos
LJUSDALS TRYCK AB
Ljusdal 1969

Arigo opererar.

del patienter skickar han till de legitimerade läkarna. Ibland föreskriver han mediciner i stället för att göra ett operativt ingrepp. Recepten skrivs ut med en hand som rör sig med onaturlig snabbhet över papperet. De doser som ordineras, är mycket större än vad som är vanligt. — När Arigo föreskrev en medicin åt en sjuk, hade den verkan, men när medicinen prövades på samma åkomma hos en person som Arigo inte hade tagit hand om, uteblev resultatet. — Puharich upptäckte också att i mediets närvaro kunde medlemmar av undersökningsteamet vrida på en kniv som satt under en patients ögonlock, men när Arigo inte var i närheten, var detta mycket riskabelt och plågsamt.

Dr Puharich omtalar att helaren sällan frågar patienterna vad som fattas dem. Ändå kan han ställa diagnoser på "ett medicinskt begripligt språk", och av 1000 patienter som kontrollerades med de begränsade medel som stod undersökarna till förfogande, blev 550 diagnoser bekräftade; de övriga var inte säkra, men dr Puharich säger att detta kan skyllas på den bristfälliga utrustningen. "Av dem vi var säkra på", sa han, "var inte en enda oriktig."

På frågan hur han diagnostiserar, svarade Arigo att det var mycket enkelt. "En röst talar till mig i mitt högra öra."

Arigo är inte i trans under operationerna, men han arbetar med fantastisk snabbhet. — I allmänhet tar

en patient en halv minut. Om operation företas, är tiden en minut. Vid åttatiden på morgonen börjar helaren sitt arbete. Då väntar en lång kö tålmodigt. Han håller på till klockan 10, då han ger sig iväg för att sköta en möbelfirma i det närbelägna Lafiete — han har också apelsinodlingar. (Det är Arigos uppfattning att han inte skall ta något betalt för sitt arbete som medium — därför försörjer han sig och sin familj med vanligt arbete.) Klockan fyra på eftermiddagen är han tillbaka till patienterna och arbetar till klockan sex och ibland ännu längre.

Puharich har ägnat sammanlagt två månader åt att själv studera Arigos arbete, och han säger att det under dessa undersökningar aldrig kommit fram det minsta som tytt på bedrägeri. Operationerna bevitnas av en mängd människor, och det som opereras bort, lämnas i patientens hand. Forskningsteamet har kunnat undersöka bortopererade delar. Det har också gjorts en film med närbilder av en del operationer. Denna har visats bl. a. i London för läkare och andra. Den spiritualistiska nyhetstidningen Psychic News har ett reportage om visningen.

Man kan på filmen bl. a. se hur Arigo lyfter patienters ögonlock och sticker en stor, skarp och osteriliserad kniv under ögonlocket. Han vrider den runt som om han sökte något med den. Rörelserna är kraftiga, och patientens huvud gungar (Forts. på sid. 14)

UFOs — JA!

Två av forskarna vid Colorado universitetets UFO-projekt avskedades i februari 1968 för "inkompetens", som det hette. De var dr David R. Saunders, professor i psykologi vid Coloradouniversitetet, och dr Norman E. Levine, elektroingenjör vid Arizonauniversitetet.

Ungefär samtidigt som Condon-rapporten publicerades i början av detta år, utgav Saunders tillsammans med en journalist, R. Roger Harkins, en egen UFO-bok, där han berättar om förhållandena vid UFO-projektet. Bokens namn är **UFOs? Yes!**

Enligt Saunders hade flera av forskarna vid projektet övervägt att ge ut en minoritetsrapport, där till UFO-forskning mer positiva bedömningar skulle läggas fram. Någon vetenskaplig rapport är emellertid inte Saunders—Harkins bok. Den är helt igenom skriven i jag-form, och jaget är David R. Saunders. Vi får veta hur Saunders uppfattar en del av sina kolleger vid projektet, framför allt Condon och Low, samt hur han bedömer forskningsarbetet och dess objektivitet.

Professor Condon, som en gång drogs inför McCarthys kommitté mot oamerikansk verksamhet och då skaffade sig en fiende i nuvarande presidenten Nixon, beskrivs som en framstående vetenskapsman, men som ledare för UFO-projektet visade han stor fördomsfullhet från första början. Han deltog aldrig själv i några undersökningar ute på forskningsfältet, och de enda fall han personligen intresserade sig för, var några så kallade crackpot-fall med tokiga och otroliga uppgifter, bl. a. ett fall där en mentalpatient var huvudpersonen. Condon gjorde upprepade gånger för pressen uttalanden som var negativa till UFO-forskningen och den interplanetariska hypotesen.

Den administrativa ledaren Robert Low beskrivs av Saunders som en inskränkt och inkompetent person. Det var han som var projektets nyckelfigur och fungerande ledare, eftersom Condon mest höll sig på avstånd. Low hade hela tiden en starkt negativ inställning till den interplanetariska hypotesen, fastän han gav forskarna fria händer att arbeta som de önskade.

I en av Lows egna pärmor påträffades ett memorandum, ställt till två styresmän vid universitetet, där

Low före projektets start gav uttryck åt sådana åsikter som att man medelst trick skulle kunna få undersökningen att för allmänheten synas vara fullständigt objektiv, förutsättningslös, medan vetenskapliga kolleger skulle förstå att forskarna var en grupp skeptiker som från början hade klart för sig att utsikterna att påträffa ett flygande tefat var praktiskt taget lika med noll. Ett sätt att uppnå detta vore enligt Low att lägga huvudvikten inte vid de fysiska fenomenen och deras utforskning utan vid en psykologisk och sociologisk studie av de människor som gör observationerna.

Det memorandum som innehöll dessa tokiga och komprometterande tankar släpptes ut från projektet under medverkan av (bl. a.) Levine och Saunders. Det kom till NICAPs och professor McDonalds kännedom — och till sist gavs det världsvid publicitet genom en stor artikel av John G. Fuller i jättetidningen LOOK (som också infördes i Sökalaren nr 8, 1968). Detta gjorde Condon och Low rasande, och efter några dagar avskedades Saunders och Levine under förevändningen att de visat inkompetens, eftersom Condon ansåg att de stulit memot från Lows personliga pärm och genom att bidra till att det gavs publicitet skadat Coloradouniversitetets anseende.

Saunders tecknar en bild av en praktiskt taget enhällig forskarstab som stod i opposition till de två projektledarna, men någon minoritetsrapport kom aldrig till stånd. Saunders står som ensam ansvarig för de åsikter han för fram — men troligen har han åtminstone Levine bakom sig. I Condonrapporten, där en rad av forskarna medverkar, framkommer inga delade meningar, och det är inte känt att någon annan av projektets forskare har tagit avstånd från rapporten.

Av Saunders bok framgår att flygvapnet hade vänt sig till Harvarduniversitetet, Massachusetts Institute of Technology, University of North Carolina, University of California och till National Center for Atmospheric Research i Boulder med förfrågan om de ville åta sig UFO-forskningen — men alla hade sagt nej. När ledningen för Coloradouniversitetet fick förfrågan, visste de inte, skriver Saunders, att så många tidigare sagt nej. De trod-

de att de fått hänvändelsen som nummer två i ordningen.

Den vetenskapare som på myndigheternas (flygvapnets) uppdrag gjort undersökningar av UFO-fall, professor J. Allen Hynek, uppmanade redan 1953 till ingående utforskning av UFO-fenomenet. Trots detta hände ingenting förrän 1966, då flygvapnet beslutade om stor vetenskaplig undersökning. Hynek hör nu till dem som tillsammans med McDonald, Saunders, Levine och andra är talesmän för UFO-forskning, men han har kritiserats för att han inte redan i slutet av 40-talet insåg UFO-problemets vikt och slog larm. När professor James McDonald en gång kom in på Hyneks kontor utropade han: — Hur har Ni kunnat sitta på alla dessa fakta i så många år?

Hynek hade tidigt klart för sig att UFO-fenomenet krävde vetenskaplig utforskning och att de undersökningar som flygvapnet gjorde, var mycket bristfälliga. Han har berättat om hur flygvapnets undersökare har låtit många fall passera som förklarade, där det endast varit fråga om en tänkbar förklaring: t. ex. **möjligen ett flygplan** har blivit flygplan, och på det sättet har man fått en fin statistik över "förklarade" fall. Det som de inte förstod, hände det att de satte in i arkiv för "stoliga fall". Hynek har också uppgett att flygvapnets undersökare sällan kom till en observationsplats förrän en vecka efter det att en iakttagelse hade rapporterats. Det ringa intresset för UFO-undersökningar i andra länder kan förklaras med att man där trodde att det amerikanska flygvapnet bedrev riktig UFO-forskning, men man anade inte hur bristfällig den amerikanska forskningen var, säger Hynek. (En liknande syn på amerikanska flygvapnets UFO-undersökningar har i årtal hävdats av många UFO-grupper — och av denna tidskrift.)

Om ett metallstycke som uppges vara fragment av UFO som exploderade i Sydamerika 1957, säger Condonrapporten att det inte var något märkligt med det (det bestod av 99,9 procent rent magnesium) utan att det var magnesium i mindre ren form än den som i flera år framställts i Förenta staterna, men Saunders hävdar att styckets kemiska sammansättning var märklig.

(Forts. på sid. 13)

Agne Windmark, eldpenna

Något av det finaste i det här gamla försumpade landet är vår vegetariska hälsorörelse. Den är ett ljus i ett kunskapens mörker, en oas i en fördärvad livsmiljö. Få länder har en hälsorörelse av sådan kvalitet som vårt land. Are Waerland var en gigant som hälsopedagog genom sin tankes kraft, sitt mod, sin förmåga. Den livskraftiga, nordiska vegetariska rörelsen bygger nästan helt på hans arv. Tidsskrift för Hälsa, världens kanske förnämsta hälsotidskrift, nu redigerad av Eskil Svensson och Arne Algard, startades 1940 av Are Waerland under namnet Solvikingen, och den är en stor tillgång för de sunda hälsoträvanden som finns i detta land — liksom reformbutikerna, de vegetariska hälsohemmen, de vegetariska matställena samt Hälsans Förlag och Reformförlaget; och vi skall inte glömma Svenska Vegetariska Föreningens välskötta tidning Hälsonytt.

En av dem som kämpat hårdast och bäst som pionjärer för hälsans och vegetarismens sak är Agne Windmark. Mycket kanske hade varit helt annorlunda och sämre med den nordiska hälsorörelsen utan hans insats. Han var med långt innan waerlandepoken började, och hans arbete fick en avgörande betydelse för rörelsens framtid.

Vi frågar Agne Windmark: — Hur började ditt intresse för hälsolivsföring och ideell verksamhet?

— Jo, svarar han, jag kan säga att det började den dag då jag 9—10 år gammal gick vid min fars sida till vår husläkare. Jag hade legat på sjukhuset i difteri, varit medvetlös och ansetts så gott som döddömd men klarat mig. Husläkaren knackade både fram och bak på mig och lyssnade. Det var väl inte underligt om han såg fundersam ut: mitt bröst var platt som en bräda, och hjärtat dunkade som på en skrämdd sparv. Jag hörde honom viska till min pappa, att den här pojken får ni inte mycket glädje av, han blir inte gammal. Jag fick stärkande järnmedicin och förbud från doktorn att delta i skolgymnastiken. Jag fick inte heller gå till skolan, det var alldeles för långt, måste åka spårvagn.

Den där domen hade det goda med sig att jag gjorde revolt mot

påbuden: hällde ut medicinen och gick till skolan. Inom mig kände jag att jag måste kämpa med mig själv, att det måste vara rätt med motion och träning. Efter ett par år fick jag tag på en bok som hette **Mitt system** av J. P. Müller, dansk gymnast och kroppskultürkämpe, som var mycket aktuell på den tiden. Det var väldigt fin gymnastik i den boken, och jag körde igenom den hemma varenda kväll.

Några år senare kom frisksporten in i mitt liv i form av bröderna Hentzels tidning Swing, som startades omkring 1923. Här var en tidning som lärde ut kroppskultur för hälsans och livsglädjens skull. Inspirationen till tidningens program kom från Amerika och hälsoaposteln Bernarr Macfadden, vilken förde fram ett physical culture-program, som framför allt innebar kroppsuppbyggnad, friluftsliv och sund föda. Det där var väldigt bra, men kostfrågan var ännu inte aktuell för mig. — Swing "sålde" mest på boxning, brottning och skildringar av kraftkarlar och kraftprov. Alla frisksportare — och frisksporten var en typiskt manlig företeelse på den tiden — tränade boxning, brottning och tyngdlyftning.

Efter exercisen for jag över till Amerika i sällskap med ett svenskt tungviktshopp på uppdrag av en kollega till Swing som hette All Boxning. Om tiden i Amerika har jag förut berättat i Sökaren. Efter

cirka ett år kom jag så hem, fylld av nya erfarenheter, inte minst när det gällde frisksporten. Jag sökte jobb på Swing, som just inköpts av en tryckeridirektör i Göteborg och fick börja där som redaktionssekreterare 1929. Tryckeriföretaget gjorde konkurs. Jag hade lön inestående för ett par månader. Den kvittades mot att jag fick överta utgivningsbeviset för tidningen. Detta var 1930.

Med två tomma händer tog jag över Swing, som hade många prenumeranter att stå till svars inför. Efter mitt livs första sömlösa natt skrev jag till min vän från Amerika-året, Edwin Ahlqvist, som nu slet som skogsarbetare i Östsvrige, och föreslog samarbete för att rädda skutan. Han kom själv i stället för brev. Vi hyrde en billig redaktionslokal och slöjdade själva skrivbord och stolar, fick låna en tusenlapp och satte igång. Tryckeriägaren började emellertid lägga sig i redigeringen och ville t. o. m. ha in tennis i tidningen, en fruktansvärd "frökensport" på den tiden. Vi sålde Swing till tryckeriet och startade 1932 Frisksport i stället. Nere vid hamnen hittade vi ett litet klondyketryckeri — Örtenblad och Möller hette det — och vi frågade om de ville göra en djärv satsning. De skulle få trycka den nya tidningen mot att de fick hela inkomsten av försäljningen. Vi själva skulle leva på annonsintäkterna. De tog jobbet,

för de behövde tryckning — och tidningen gick! Vid varje veckas slut delade vi inkomsterna jämnt; och med tidningen som bakgrund startade vi en försäljning av frisksportredskap, armstärkare, skivstänger o. dyl., som också gav inkomster. Det var härliga år när frisksporten tog form på nytt — under mottot "Friskare kroppar — friare anda".

En eldsjäl vid namn Allan Hagberg övertog redaktörskapet för Swing och fortsatte med den några år. Det blev från första stund en kamp mellan de två tidningarna. Vi förde fram yoga och en del annat, och det tyckte Hagberg inte hade något med frisksport att göra. Men inte minst på grund av idéstriden mellan dessa tidningar köptes båda två. Swing stod för den gamla frisksportens idé med gymnastik och friluftsliv, och där fanns ingenting om maten. Men det var en stilig tidning.

I början på 30-talet rådde stor arbetslöshet och depression här hemma. Frisksporten kom som en räddning för många ungdomar. De behövde en idé att hålla sig till. Den kom att representeras av Järnringen — med torshammaren i en solring. Frisksportlöftet hade fem lösenord: Mod — enkla vanor — järnhälsa — framåtanda — gott humör. Det löftet har blivit kvar i rörelsen efter snart fyrtio år.

— Hur kom du på utformningen av det?

— Enkelt. Det var just de egenskaper jag bäst behövde.

— Och kostfrågan?

— Den kom in rätt tidigt, ett par, tre år innan Waerland blev med i bilden. Jag slutade med rökning och sprit, började bättra på gröten — rejäl rågmjölgröt — och så kom grovbrödet. Vi kallade det stensåldersbröd, och det gjorde skäl för namnet. Jag mottog impulser från olika håll. Den vegetariska rörelsen visste jag ingenting om, förrän en granne i Lerum, där jag bodde då, förde in mig i vegetarismens tankar. Det var den gamle ädlingen Oscar Lundgren, som i många år varit rektor vid Vendelsbergs folkhögskola och riksdagsman. Hans fina väsen och djupa livsinställning gav mig en tankeställare för livet.

Men så kom Are Waerland med en mer realistisk syn på kostfrågan. En svensk flicka hade varit över i England och träffat honom; kanske var det genom henne han fick tag på tidningen Frisksport, och så skickade han sin nyskrivna bok *In the Cauldron of Disease* (I sjukdomarnas häxkittel) till mig med en häls-

ning. Boken var en privat gåva, och han undanbad sig recension eftersom han inte tänkt ägna sig vidare åt de här idéerna utan ville arbeta som filosof. Jag recenserade inte heller boken utan refererade den i stället i några på varandra följande nummer av tidningen. Det blev ett kolossalt gensvar bland läsekretsen. Tidningen sändes till Waerland, och han skrev ett tjusigt tackbrev och ville bli medarbetare. I slutet på 1935 var den första artikeln av honom inne. Så gick ett år med ett flöde av underbara, inspirerande artiklar av den nye hälsöhövdingen.

Sommaren 1936 var Are nere i Alassio i Italien och inbjöd mig att komma dit. För att spara pengar och få motion samtidigt cyklade jag halva vägen ner och sedan halva vägen upp, tog tåg resten. På nervägen tog jag cykeln från Berlin, och när jag for genom Nürnberg, kom jag nästan rakt i armarna på Hitler. Det var stor parteidag där; hundratusen ungdomar ur arbetsdienst skulle paradera för Hitler, och jag kom cyklade in i stan paradgatan fram, flåsigt och neddammad av 20 landsvägsmil, och intet ont anande. Ett, tu, tre lösgjorde sig ett par bastanta poliser med dåtidens blanksvarta läderhuvor från trottoarleden och fångade upp mig. Donnerwetter, visste jag inte att trafiken var avspärrad och Hitler skulle fram vilket ögonblick som helst? — Jag är svensk turist, sa jag, på väg till Alassio. De släpade

in mig och cykeln till trottoarkan-ten, och sen stod jag där ensam bland arbetsdiensten, när Hitler passerade — sakta, sakta — i sin bil. Han for förbi bara på någon meters avstånd och stirrade mig rätt in i ögonen, en fantastisk, dynamisk blick — och så den där heilgesten. Runt omkring mig stod killarna som stälfjädrar och skyldrade med spardarna, hundratusen upptända ungdomar i nazirörelsens vagga. Det var första gången jag kom i kontakt med folksuggestionens mäktiga kraft; andra gången var när jag som finlandsfrivillig 1940 var med om att marschera mot "fienden" och upplevde hur hela regementet blev som en midgårdssorm, som masade fram under militärmusikens dövan-toner.

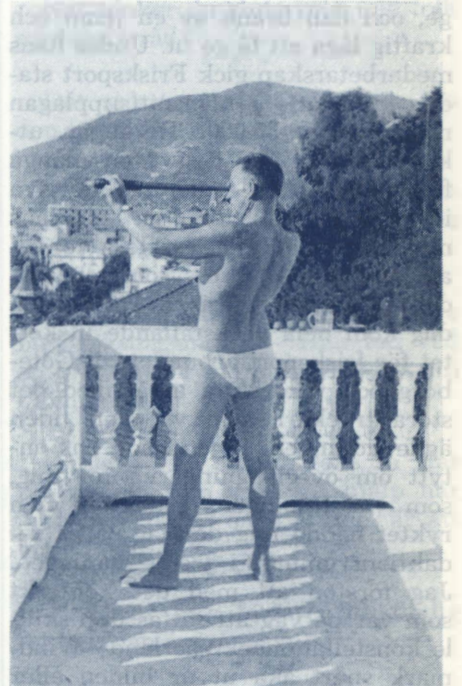
Sedan mina första medvetna år har jag kämpat för frihet och självständighet och skakat av mig suggestion och mänsklig dominans. I de branta backarna upp mot St Bernhardspasset och uppe på de schweiziska alpängarna kom frihetens svala luft mig till mötes. En kvävande varm augustidag cyklade jag den gamla romarvägen nerför Alperna och åkte in i Alassio. Are Waerland var ute på en aftonpromenad i sin vita tropikkostym. Det underliga var att jag cyklade nästan rätt i armarna på honom också. Så jämförde jag blickarna. Are hade en grå, genomskådande, slutet blick. Där fanns balans, stabilitet och långsiktig kraft — och så na-

Windmark

Fr. v.: Agne Windmark och Are Waerland flankerar en hälsosökande svensk gäst på Pensione Stella i Alassio. — Hela förmiddagarna arbetade Are Waerland i "soldräkt" på sin balkong, med utsikt mot Medelhavet.

Agne Windmark håller välkomsttalet vid frisksportlägret i Lindalen utanför Göteborg sommaren 1935.

turligtvis idealism. I Are Waerland fann jag motsatsen till Hitler: en lugn, harmonisk, avspänd kraftnatur — och med idén om Hälsa inom sig.

Bland det första jag frågade Waerland var: — Vad tror du om Hitler och nazismen? — Det är **ingenting!** sa han. Det kommer att försvinna som sand för vinden. Krig löser inga problem, och människorna är för resten så sjuka över hela den civiliserade världen att ett krig mer eller mindre spelar liten roll jämfört med sjukdomarna. Det är de som är de verkliga folkdödarna.

Vid 60 år och början av sin bana som hälsopionjär var Are Waerland ett unikum, en kraftnatur och vältalare som jag aldrig varken förr eller senare sett eller hört maken till. Han hade kolossalt mycket att ge, och han brann av en jämn och kraftig låga att få ge ut. Under hans medarbetarskap gick Frisksport stadigt framåt, genomsnittsupplagan närmade sig 30.000. Tidningen utkom då var 14:e dag. Men många frisksportare ville slå ned de nya idéerna; de höll styvt på "morsans mat", och det gjordes flera försök att manövrera ut oss som pläderade för den vegetariska kosten. En dag kom hela verkställande utskottet för frisksportförbundet till Göteborg och ville sluta avtal med det stora tryckeri, som vid den tiden ägde tidningen. Ingen hade ens antytt om överläggningarna för mig, som var tidningens redaktör, men ryktet nådde mig där jag satt i redaktionsrummet i tredje våningen. Jag förstod att med det kontrakt som var på väg att sättas upp skulle konstellationen Waerland—Windmark snart åka ut ur bilden eller ställas under censur. Det gällde att handla snabbt. Jag ringde in ett telegram till Are i Alassio med be-

talt svar och begärde fullmakt att handla för hans räkning, och inom en timma hade jag svaret med fullmakten. Nästa telegram jag ringde in var till direktionsrummet där förhandlingarna pågick. Det var ställt till direktören och löd: "I samma ögonblick som kontraktet med frisksportförbundet undertecknas, upphör mitt och Are Waerlands arbete för tidningen Frisksport. Agne Windmark." En halvtimme efteråt kunde jag från mitt fönster se hur ledarna i förbundet kom ut genom porten i spridd ordning. De såg inte alls glada ut. Dagen efter kallade den gamle direktören in mig — han var danskfödd och en fin och humoristisk människa, och jag var ganska ung på den tiden. Han tittade på mig mycket allvarligt och så sa han: — Ja, det skall jag säga herr Windmark, att ni är den enda person som jag är rädd för i det här företaget. Men det blir som ni vill ha det. Vi skrev inget kontrakt.

1937 på hösten kom Are Waerland till Sverige och satte igång sitt vikingatåg med den fine idealisten Arvid Hallström från Hälsingborg som researrangör. I Göteborgs konserthus hölls första föredraget. Den stora lokalen var packad och flera hundra personer fick vända utan biljett. Något nytt hade fötts. Folk stod upp i bänkarna efteråt och jublade av hänförelse. Tryckeridirektören hade sänt dit sin kamrer som kunskapare. Han kom in till chefen nästa morgon och avlade rapport. Den var kortfattad: — Direktören, sa han, dom höll på att ta ner ta-

Naturligtvis fick jag en del ovänner inom frisksportledningen efter min "kupp" med telegrammet — men den var mycket allvarligt menad från min sida, och jag undrar hur det skulle ha blivit med den

waerlandska hälsorörelsen, om det inte funnits en livskraftig tidning bakom.

— Du var ju i Finland som frivillig under vinterkriget 39—40. Du var inte icke-väldsmän på den tiden?

— Det var mycket starka känslöstämningar som satte igång frivilligrörelsen. Någon klar inställning till icke-väldsidén hade jag ännu inte fått, men nu när jag fick se kriget på nära håll och hur människorna förvandlades under det, förstod jag att den enda verkliga vägen ur det är att vägra gå in i det.

Vintern 1942—1943 var jag på skogshuggarkurs. Det var beredskapsarbete för skogsarbetare, och vi hade en hel frisksportargrupp på 30 man uppe i Borgvattnet i Jämtland. Vi ville bl. a. pröva ut om man som skogshuggare kunde klara sig helt på waerlandkost, och det visade sig att det gick alldeles utmärkt.

Åren 1943—1950 bodde jag på fäbodvallen Kansbol i Dalarna, mitt i skogsriket, och ägnade mig åt skriftställer och husbehovsodling — jag skrev mycket i Frisksport och medarbetade även i Svenska Journalen och Säningsmannen. Man fick ju inte så mycket för en artikel på den tiden. Jag provade att leva på en krona om dagen — min maträkning i speceriaffären gick aldrig på mer än 30 kronor i månaden. Jag odlade ju större delen av födan.

— Martinus kosmologi har ju betytt mycket för dig. Hur kom du i kontakt med den?

— När jag var på skogshuggarkursen i Jämtland — det var en vacker vårvinterdag — och jag just hade avslutat en meter björkved, tittade jag upp mot solen och den blå himlen. Då såg jag plötsligt solen som "det goda ögat", urskilde i den alla de högsta egenskaperna hos en människa: allkärleken, visdomen, genomsådandet, förståelsen, förlåtelsen. Jag blundade och såg sen upp igen. Bilden var kvar, och jag bar den sedan inom mig länge. Naturligtvis var det mitt tänkande och sökande, som fört fram till visionen av hur en färdig människas karaktär är. Och karaktärens spegel är blicken. Jag tänkte att om jag en gång mötte en människa med den blicken, så skulle jag få svaren på alla mina frågor.

Till slut kom jag efter några intensivt sökande år ner till Martinus i Danmark. Det var hösten 1947. — Var det hit jag skulle? sa jag. — Ja, det var det, sa han. Jag visste att jag kommit rätt, och jag såg ge-

nast att hos Martinus fanns den blick jag sökt. Med enkla ord och vändningar förklarade han reinkarnationsprincipen och livsutvecklingen. Här var den klarhet jag alltid sökt efter. När jag frågade honom om förklaringen till att allt som han behövt, kommit till stånd — institut, feriekoloni samt skickliga verkställda människor, så att han ostört kunde fullfölja sitt verk, gav han med ett leende det självklara svaret: — Jag har bara följt regeln: "Sök först Guds rike och Hans rättfärdighet. Sedan skall allt det andra tillfalla er..." Det var ett underbart samtal jag hade med Martinus, och jag minns slutreplikerna. — Hur skall en människa vara på jorden? frågade jag. Det är ju ganska svårt att svara på den frågan, men för Martinus var det inget problem. — Det är mycket enkelt, sa han. **Hon skall vara som solen.** Det ligger så mycket i det svaret. Solen är ju lika för alla, den är kärleken och värmen. Och när solen bryter igenom när det är gråkallt, blir man automatiskt glad och varm till sinnes.

— Och efter Kansbol? Du kom till Stockholm?

— Ja, 1950 blev jag fast anställd medarbetare i Svenska Journalen, som alltid haft en positiv inställning till hälsorörelsen, och jag blev kvar där till 1962. 1962—1966 arbetade jag inom hälsopressen, först en kort tid på Hälsa och därefter hos Svenska Vegetariska Föreningen i tre och ett halvt år, där jag redigerade tidningen Vegetarianen och arbetade med föreningens bokutgivning. Sedan blev jag "min egen" igen med Reformförlaget. Det hade ursprungligen varit ett förlag med detta namn som börjat utgivningen av waerlandböckerna. En idealist som

A. W. vid lägertelefonen i Skrubba 1939.

hette Conrad Ahlberg hade startat det. Nu låg Reformförlaget nere, och jag fick överta namnet. Av dess efterträdare, Ny Nords förlag, fick jag ta över en del upplagor. Thorild Lundin, en av frisksportrörelsens pionjärer, hade haft fin fart på detta förlag, men hans stora livsmedelsaffär krävde tiden mer och mer.

Nu skall waerlandböckerna, som varit praktiskt taget slutsålda en tid, komma ut i nya upplagor på Reformförlaget, den ena efter den andra, **Hälsans handbok** i sommar och **I sjukdomarnas häxkittel** troligen till hösten.

*

Ja, så redogjorde Agne Windmark i korta drag för sitt ideella livs historia. Han har emellertid inte bara arbetat med det skrivna ordet utan även varit en hälsoledare på det praktiska planet med många uppgifter. Från 1930 till 1943 var han en av de organisatoriskt ledande krafterna inom hälsorörelsen, som ibland var splittrad och ibland enad och där han stod mitt uppe i idémotsättningar och även personliga motsättningar. På femtioårsdagen, 1955, fick han f. ö. frisksportförbundets guld nål, som inte utdelats i många exemplar, ett tecken på att man erkänt hans insatser. I slutet av 30-talet hjälpte han Are Waerland att få igång tidningen Solvikingen och Anna Blomberg att starta Frisksportrestaurangen, nuvarande Gröna Linjen på Mäster Samuelsgatan i Stockholm, och i början av 50-talet var han på fritid knuten som organisator till Riksförbundet för Reformkost.

Agne Windmark har varit en idéspruta och inspirator inom hälsorörelsen och kanske framför allt den tidiga frisksportrörelsen, en oförfvägen föregångsman som inte väjde för något i kampen för sina ideal. Han är född journalist, en ordbegåvning med en levande stil. Tidningen Frisksport hade stor framgång då han var redaktör och sedermera under Kansbolåren medarbetare. Den såldes genom pressbyrå och frisksportklubbarna och lästes med stort intresse av hälsosökare för den glänsande vision av människans möjligheter, som den gav. Många var de som väntade på varje nummer av tidningen och läste innehållet i dess helhet.

Agne Windmark har framför allt varit en "eldpenna", en entusiasmerande, tändande person som med ord och även gärning kunnat egga och leda hälsosökare mot ett högt mål. **SM**

TANKAR I TRÄ

Under skogsåren skrev Windmark ner åtskilliga aforismer, som kom till honom i arbetet. Inte sällan var det en träbit som fick tjänstgöra som anteckningsblad. Därför har han kallat dem "Tankar i trä". Här är ett urval.

Många klagar över att livet är tungt — men glömm hur stort det är.

* * *

Du finner inte din melodi förrän du förlorat dig själv.

* * *

Numera dör endast kroppen.

* * *

Namnet på evighetens nyckel är: NU.

* * *

Han visste inte att vanlig vardagsluft var så fin, förrän han upplevt en vårväll på fäbodvallen.

* * *

Om allt vad du äger är en spade, så stanna och gräv där du står — och se vad som sker.

* * *

Bättre sitta stilla och göra en sak riktigt än rusa runt och göra tio saker tokigt.

* * *

Vår "storhet" växer ofta med avståndet till Naturen. Men timmer har en viss förmåga att ta ner oss till pari — särskilt sedan vi fällt, kapat och forslat hem det själva.

* * *

När tänker du sluta reta upp folk med goda råd?

* * *

Det största förfallet: att förakta den förfallne.

* * *

Man påstår att vi formas av omständigheterna — men först måste vi ju forma dom!

* * *

Jag frågte Mas varför Ola i Ore blev riksdagsman. — Han har fäll en bra käft, myste Mas och rök till i tömmen.

* * *

— Det första du ska göra, sa Mas till stabon, som lopp till hjälp när märren gått ner sig i myren, är att ta de lugnt!

* * *

Man blir inte fortare fullkomlig för det man är trängsynt.

* * *

En granskog, belyst av solnedgången — detta är **sanning**.

* * *

DE SER MED SLUTNA ÖGON

I den amerikanska månadstidningen *Fate*, juni 1969, berättas om familjen Hagelthorn i Dearborn, Michigan, vars två söner har förmågan att läsa med tillslutna ögon. Modern har skrivit en utförlig artikel, och en journalist har på Fates uppmaning besökt familjen och konstaterat att uppgifterna är riktiga. (Se även *Sökaren* nr 8, 1968, där det berättas om en 24-årig amerikan, Ronald Coyne, som kan "se" med tom ögonglob.) Det hela började med att familjens dotter köpte hem ett ouijabord. 14-årige sonen Fred blev intresserad av att försöka använda det, och det visade sig att planchetten rörde sig över bokstäverna utan hans medvetna vilja. Även med förbundna ögon fungerade det. Sedan försökte man med en skrivmaskin, och fastän Fred aldrig lärt sig maskinskrivning, skrev han med förbundna ögon lika säkert som han hade fått ouijabordet att fungera. Det visade sig också att han kunde skriva automatiskt.

Ouijabordet kunde "tala". En skeptisk tandläkare, dr Burch, ville slå vad med familjen Hagelthorn att alltihop var omöjligt. Han ville satsa 175 kronor, men detta tyckte Hagelthorns var alltför lättförtjänta pengar, så de föreslog att Fred skulle få en femma för varje rätt svar som bordet gav. Tandläkaren lät binda för Freds ögon ordentligt och ställde så frågor till honom som endast han själv visste svaret på. Bl. a. sa han att han under ett spelkort, som låg på bordet, hade ett mynt och bad Fred beskriva det. Planchetten skrev ordet "lögnare", och när herr Hagelthorn, som inte visste vad som fanns under kortet, frågade vad det betydde, svarade planchetten med ordet "nyckel". Den gode mannen hade en nyckel under kortet i stället för ett mynt. Dr Burch förlorade en hel del femmor den dagen och förklarade sig övertygad om fenomenets verklighet...

Fred kunde också läsa när hans ögon var förbundna eller tillslutna med en annan persons hand. Emellertid fick pojken den uppfattningen att han inte borde använda sin märkliga förmåga på så sätt som hade skett och få betalt för sina prestationer. Han vägrade fortsätta.

I stället visade det sig att familjens yngre son, David, då sex år, nu elva, också kunde läsa med tillslutna ögon och göra i stort sett detsamma som Fred. Det är Davids förmåga som nu har bekräftats av *Fate*-journalisten.

JÜRGENSON FÅR FLER EFTERFÖLJARE

På Otto Reichl Verlag, Remagen, Tyskland, har utgetts en bok av dr Konstantin Raudive, *Unhörbares Wird Hörbar*, där liknande röstfenomen beskrivs som Jürgenson och Thorlin varit med om i vårt land. Dr Raudive, som är född i Lettland, läste Jürgensons första bok i tysk översättning, träffade sedan denne 1965 och fick göra bekantskap med röstfenomen som gjorde så starkt intryck på honom att han beslöt sig för att starta egen forskning. — Han använder en bandspelare som han låter gå med mikrofonen påkopplad. När sedan bandet spelas upp, kan röster höras som inte fanns där när inspelningen gjordes — ofta behövs flera uppspelningar innan några röster kan förnimmas. Om bandspelaren apteras till en radioapparat, blir ljudkvaliteten på rösterna bäst. Rösterna tycks kunna använda sig av "mellanrummet" mellan radiostationer för att föra fram vad de vill säga. Det är ibland korta utrop, ibland fullständiga budskap.

Liksom hos Jürgenson och Thorlin talar rösterna i allmänhet på ett polyglottspråk, alltså språk sammansatt av ord från flera olika språk. Exempel: "Guten abend med dej, I wishy your bebi Wein." (God afton med dej, jag vill dricka av ditt vin.) Här har tyska, svenska, engelska och spanska kommit till användning. Jürgenson har ju från början sagt att polyglottspråket används för att vi skall förstå att det inte är fråga om radioutsändningar eller spår av vanliga jordiska röster, ty ingen människa talar ju ett sådant blandspråk — och det ligger onekligen en del i detta. Det kan ju tänkas att "de", vilka de nu än är, har fått denna idé att använda ett blandspråk, som de nu konsekvent följer.

I Raudives fall är det lettiska och tyska som dominerar, men där förekommer även svenska, ryska, engelska, franska och spanska. Det tycks i hög grad vara så att sådana

här fenomen manifesterar sig på språk som mottagaren förstår, men det uppges att även andra, för den okända tungomål förekommer. Rösterna tilltalar experimentatorn med dennes namn, och de talar ofta om sitt eget namn.

Raudive, som är akademiker, anses ha en mer vetenskaplig attityd till fenomenet än Jürgenson, och det skall bli intressant att få veta mera om hans forskning. Kanske kan hans metoder förbättras så att fenomenet framstår med större kraft än hittills.

MRS RHINE OM PSYKISKA AUTOMATISMER

På senare tid har intresset för automatisk skrift och ouijabordet ökat hos den amerikanska allmänheten, skriver mrs Louisa E. Rhine i *FRNM Bulletin*, ett parapsykologiskt nyhetsblad. Mrs Rhine, som är den berömde professor Rhines maka och en ansedd parapsykologisk forskare, antar att detta beror på att antalet icke-vetenskapliga publikationer, som behandlar parapsykologiska fenomen, har ökat.

Louisa Rhine skriver att många har frågat vilket värde som finns i dessa ting, och hon svarar att de skulle kunna betraktas som underhållning, om det inte vore för de påståenden som görs att vad som kommer fram på det sättet, har en djupare mening. På ett nästan oansvarigt sätt framställs saken så av en del av dessa icke-vetenskapliga skribenter att man med sådana här metoder kan komma i kontakt med "andevärlden".

Under tidernas lopp har många människor sysslat med automatisk skrift för att försöka få meddelanden från de döda, men numer, skriver mrs Rhine, kan automatismerna betraktas som metoder att avtappa det undermedvetna. I ett tillstånd av mental klyvning kan muskelrörelser förekomma utan direkt medveten avsikt. Det som kommer fram på det sättet, kan betraktas som något liknande drömmar. Automatismerna är av intresse för parapsykologin endast om de ger bevis för ESP.

Det är förmodligen ofarligt att hålla på med automatisk skrift och ouija, om det görs med måtta, skriver mrs Rhine, men, eftersom fenomenet beror på en psykisk klyvning, bör man undvika att hålla på med det alltför mycket. Det kan också hända att en mycket lättsugererad person kan bli illa berörd av vad som kommer fram.

UFO-BIBLIOGRAFI

Kongressbiblioteket i Washington har för amerikanska flygvapnets räkning sammanställt en förteckning över litteratur om UFO och besläktade ämnen. Miss Lynn E. Catoe har fått ihop mer än 1.600 böcker, tidskriftsartiklar, pamfletter, originalmanus m.m., och det har blivit en massiv volym på 400 sidor. Bibliografin kan erhållas från Superintendent of Documents, U. S. Government Printing Office, Washington, D.C. 20402, USA. 3.50 dollar.

Materialet är samlat under sådana rubriker som Elektromagnetiska verkningar, Landningar, Män i svart, UFO-varelser, Fotografier, Framdrivning, Radar, UFOs och religion, UFOs och tiden, Gravitation och anti-gravitation, Försvinnanden m.m.

Även svenskt material finns med: Gösta Rehns bok *De flygande tefaten. Dokument och teori*, en mindre skrift av Rehn från 1967, kallad *The question of proof — a new slant*, samt Lars Kim-Nicklasons pornografiska *Erotikvislarna*. Så är det några svenska böcker som inte har direkt med UFO-problemet att göra, såsom Conrad Lönnqvist *Människan på världsteatern*, som utgavs på Ljus förlag 1947 och diskuterar möjligheten av intelligent liv på andra planeter.

Från *Sökaren* har medtagits några artiklar, nämligen en redogörelse för Vilhelmina-fallet, Bergendahls artikel från GP jämte Schallins rapport till FOA om fröken Danielssons iakttagelse, Schallins redogörelse för två tonåringars möte med en humanoid samt Rex Stanfords brev till *Sökaren* (det senare förekommer under tre olika rubriker).

En artikel av Åke Jonsson i *Flying Saucer Review* om svenska UFO-fall finns också medtagen.

Tyvärr saknar bibliografin tidskrifts- och förlagsförteckning med adresser, vilket gör att en mycket stor del av de angivna skrifterna är omöjliga att anskaffa.

HYNEK OM CONDON

Professor J. Allen Hynek, astronom och i tjugo år amerikanska flygvapnets konsult i UFO-frågor, har i tidskriften *Bulletin of the Atomic Scientists* uttryckt sin mening om Condonrapporten. Hynek talar om rapporten som "en underlig slags vetenskaplig avhandling" som "inte motsvarar de förvänt-

ningar som dess titel ger". Han anser att de särskilda rapporter som skrivits av UFO-projektets personal, är "lika besvärliga och tråkiga att läsa som de förmodligen varit att skriva". Hans kritik går framför allt ut på att projektet inte har kunnat lösa en del av de verkligt förbryllande fallen. (Colorado har en högre procent oförklarade fall än flygvapnet.) Professor Hynek säger att de oförklarade fallen utgör en verklig utmaning till den mänskliga vetgirigheten, vilken är grundvalen för alla vetenskapliga framsteg, och han är förvånad över att Vetenskapsakademien uttryckt sitt fulla gillande av Condons åsikter och rekommendationer.

Hynek har observerat att UFO-projektet ägnat en hel del uppmärksamhet åt uppenbarligen lätt identifierbara fall, fastän tid och pengar varit begränsade. Han frågar: "Skulle inte syftet med en sådan undersökning som Condons ha varit att finna ut om det finns någonting bakom verkligt förbryllande rapporter — och inte att studera fall av uppenbart triviala feltolkningar?" Professor Hynek säger också: "Fastän det kanske var berömvärt att ge uppdraget åt en ovan och därför troligen förutsättningslös grupp att ta en titt på UFO-problemet, var detta tillvägagångssätt ungefär som att be en grupp kulinariska noviser att med öppet sinne ge sig i kast med kokkonsten och sedan öppna en restaurang."

(Källa: The A.P.R.O. Bulletin.)

MWO-healinginstrumentet och kroppsenergialstraren

omtalad i *SÖKAREN* nr 8, 1965

demonstreras av H. Schubert, som även ger behandling (t. ex. hembesök).

Adress: **S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.**

Ref. och behandling:

Salong WALLENSTJERNA, Artillerig. 83, tel. 61 30 26.

SÄND ADRESSER!

Sänd oss uppgifter om namn och adress på personer som är intresserade av UFO, spiritualism, parapsykologi, teosofi etc. och som kanske ännu inte känner till *Sökaren* men gärna skulle prenumerera. Inte minst föreningsfunktionärer kan vara till hjälp i detta avseende. Vi skickar ett eller två provnummer jämte en boklista till de adresser vi får — någon långvarig "bearbetning" kommer inte att ske.

EKONOMISKA MEDARBETARE

Eva Stoltz, Stockholm, 6:77; Björn Bengtsson, Vällingby, 5:—; Ewa Perhsson, Huddinge, 6:77; Asta Jungbark, Västra Frölunda, 5:50.

Summa kronor **24:05.**

Hjärtligt tack! **Red.**

Din personliga

BIORYTM

uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess' metod, byggd på strikt vetenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsrytmen.
2. Högsta försäkringskydd mot den egna mänskliga faktorn.

Övärderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag. Begär information! H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

ENGELSKSPRÅKIG LITTERATUR

UFO, OCKULTISM, ESP ETC. 500 boktitlar lagerföres varav c:a 100 i pocket. Ytterligare c:a 3000 kan anskaffas.

Postorderbokhandeln

EDISTA

Fack 3
180 10 ENEBYBERG

Alltmer populära
manastrålände

LAPIS LINGUA

den mexikanska, tjugigturkosskimrande

"TUR-smyckestenen"

från Sierra Madres inre — se *SÖKAREN* nr 1, 1964! — lovordad av framstående psykometriker och pendelspecialister, kan erhållas genom H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm Va. Tel. 33 19 32. Många positiva uttalanden om L. L. finns av lyckliga ägare.

ATT NÅ EN FRÄMMANDE STJÄRNA

I diskussionerna om de flygande tefaten framförs ofta argumentet att rymdfarkoster inte skulle kunna ta sig över det ofantliga tomrummet mellan vår jord och de främmande planeter där det möjligen skulle kunna existera högre livsformer. Astrofysikerna säger att i vårt eget solsystem är jorden den enda planet som kan ha högre liv, och till närmaste främmande system är det cirka fyra ljusårs avstånd (ett ljusår är samma som ungefär 9,5 billio- ner kilometer) d. v. s. för ljuset, vars hastighet är 300.000 kilometer i sekunden i vakuum, tar det fyra år att tillryggälägga sträckan.

Ljusets hastighet är i och för sig oerhörd, men den är dessutom enligt den nutida fysikens uppfattning den högsta som kan uppnås i universum. En interplanetarisk farkost skulle **möjligen** kunna uppnå maximalt nästan denna hastighet. Varelsor som ger sig ut i världsrymden skulle få använda en stor del av sitt liv för att företa resor mellan bebodda världar, sägs det — och hur skulle de kunna uppnå den erforderliga snabbheten?

En hastighet av 300.000 kilometer i sekunden (ljushastigheten) är ju så svindlande hög att den är svår att föreställa sig. Som jämförelse kan vi tänka på att jorden, som rusar fram i en bana runt solen, har en fart av 32 kilometer i sekunden. Men man skall minnas att hastighet är ett relativt begrepp. Vad som jämfört med människans litenhet och de hastigheter som hon uppnått kan te sig nästan ofattbart, kanske inte framstår som så fantastiskt i universums vakuum, där ingen friktion (inget motstånd) finns och där jämförelseobjekten är avlägsna planeter. Ett rymdföremål som uppnått en viss hastighet relativt andra, avlägsna kroppar i rymden, behåller denna hastighet i vakuum och får då betraktas som en kropp i vila, fastän den rör sig i förhållande till andra föremål. Alla planeter som befinner sig i vila i en rätlinjig bana eller i ett gravitationsfält rör sig i förhållande till varandra. Problemet med färder mellan solsystem skulle vara att åstadkomma den erforderliga accelerationen av en farkost så att den uppnår ett vilotillstånd som innebär en hög hastighet i förhållande till den planet som man färdas mot. Kanske kan detta problem lösas genom kontroll av gravi-

tationen, ty det är ju jordens dragningskraft som gör att det fordras så stora energimängder hos nuvarande rymdfarkoster som lämnar vår planet.

Vilken fart skulle kunna uppnås om ett rymdskepp kunde eliminera tyngdkraften och sedan starta från månen, där det inte är någon luftfriktion? Kanske en fart svindlande nära ljusets. Kanske ännu högre.

Det är svårt att motsäga fysikernas uppfattning att en hastighet högre än ljusets är en omöjlighet. De har matematiska ekvationer och laboratorieresultat på sin sida, och man ger sig ut på hal is om man ifrågasätter den einsteinska världsbildens riktighet. Men om vi ändå skulle våga tänka självständigt en smula, då skulle vi resonera som följer.

Den einsteinska fysiken säger att tiden går långsammare hos ett föremål i rörelse än hos ett föremål i vila, och ett föremål som rör sig med en hastighet mycket nära ljusets, har mycket sakta gående tid. Mot den bakgrunden har åtskilliga vetenskapliga skribenter påstått att om en rymdfarare reser bort från jorden med en hastighet nära ljusets och sedan vistas en tid i rymden för att därpå återvända till sin hemplanet, så finner han att han hamnat i framtiden: hans jämnåriga i hans egen generation har blivit äldre än han själv, ja om han varit borta tillräckligt länge, skulle han kunna träffa på sina egna ättlingar i en ålder högre än hans egen. — Sådana åsikter framläggs t. ex. av L. Landau och J. Rumer i **Vad är relativitetsteorin?** som getts ut av Förlaget för litteratur på främmande språk i Moskva — men de är inte riktiga. Som t. ex. Coleman påpekar i **Relativitetsteori för alla** kan i exemplet lika gärna jorden anses vara den kropp som rör sig och rymdfararens farkost stå stilla — eftersom all rörelse är relativ och ej absolut, d. v. s. endast kan uppfattas i förhållande till annat föremål. Och det skulle leda till att samtidigt som jordborna blev äldre i förhållande till rymdfararen, bleve också rymdfararen äldre i förhållande till jordborna!

Sanningen är väl att om ett rymdskepp gör en resa mellan jorden och en främmande planet på låt oss säga 30 år jordisk tid, så förefaller det

iakttagare på jorden att ta avsevärt längre tid innan farkosten kommer fram — kanske 50 år — eftersom det tar tid för ljuset att nå från den främmande planeten och hit. De ljusbilder (synbilder) som berättar om landningen på den andra planeten, kommer till jorden efter 30+20 = 50 år (om planeten befinner sig på 20 ljusårs avstånd från jorden). Men på hemvägen blir förhållandet det motsatta. Det tar 20 år för ljuset att gå från den främmande planeten och hit. 20 år efter avfärden får alltså människorna på jorden reda på att rymdskeppet startat återfärden. Men skeppets resa tar 30 år. Efter 30 år kommer det till jorden, vilket är 10 år efter det att vår planet fick se ljusbilder som berättade om avfärden. Det tycks alltså för iakttagare på jorden som om det tagit 50 år för rymdskeppet på ditvägen men 10 år på hemvägen. Men både för rymdskeppets besättning och för jordmänniskorna blir det summa 60 år för resan tur och retur. Vad rymdskeppet "förlorar" på resan ut, "vinner" det tillbaka på resan hem. Några "tidsresenärer" blir besättningen aldrig.

De moderna fysikerna, som godtagit Einsteins uppfattningar, påstår att ju högre ett föremåls hastighet blir i universum, desto mer krymper det. Vid ljusets hastighet skulle ett föremål krympa till ingenting — och en klocka skulle stanna. Förklaringen till dessa besynnerliga påståenden finner man däri att man inom den einsteinska fysiken räknar med ljusets hastighet som konstant, och dess hastighet får aldrig adderas till hastigheten hos ett föremål. Oavsett föremåls rörelse och fart tar det alltid samma tid för ljuset att tillryggälägga lika långa sträckor. Men det kan vara så att man här har förbisett en viktig sak: **ljusets hastighet och hastigheten hos de bilder som det förmedlar behöver inte vara samma.** Ljuspunktlarna kommer visserligen alltid med samma hastighet, men när ett föremål rör sig bort från en iakttagare, gör dess händelser glesare avtryck i den ljusmängd som strålar mot iakttagaren. Trots att ljuset i sig självt har konstant hastighet, varierar förändringshastigheten hos de bilder som ljuset är bärare av. Om man adderar ljusbildernas hastighet till ett föremåls hastighet, torde man

få vettiga slutsatser och inga ekvationer som talar om krympande föremål och klockor som saktar sig under färd i rymden. För en iakttagare **verkar det** som om föremålet krymper och klockorna går långsammare, men det är på grund av att synbilderna inte träffar ögat med normal hastighet. — Ljuset har sin hastighet i sin rörelse mot iakttagaren och farkosten har sin hastighet i motsatt riktning. "Avtrycken" i ljusmängden sker olika enligt den relation som finns mellan ljushastigheten och farkostens hastighet. I fråga om tiden får vi glesare avtryck på "ljusbandet", vilket ger långsammare bildsekvens. I fråga om den rumsliga bilden blir avtrycken mindre. Man kan förstå detta, om man tänker sig ljusmängden som ett band av ljus som strålar ut från en ljuskälla, t. ex. solen, med konstant hastighet, och ser rymdfarkosten som ett föremål som rör sig i motsatt riktning med hög hastighet. Händelserna i tiden ger avtryck över en lång del av ljusbandet, vilket sedan uppfattas som ovanligt lång tid av iakttagaren, när ljusbandet träffar hans ögon med sin konstanta hastighet. Händelserna i tiden uppfattas då som utdragna — en timmes händelser hos rymdskeppet förnims av iakttagaren under en tid av kanske en månad. Att farkosten i rymden syns tillplattad i den ljusmängd som når iakttagarens synorgan, beror på att farkost och ljus rör sig i motsatta riktningar och deras "kontaktpunkter" därför blir ovanligt korta och snabba.

I den litteratur om Einsteins världsbild som vi läst, påstås det att **eftersom** ett föremål som färdas med ljusets hastighet, krymper till ingenting och **eftersom** tiden då stannar, är en hastighet högre än ljusets omöjlig i universum. Men om nu dessa egendomligheter får hänföras inte till föremålen i sig själva utan endast till de bilder av dem som träffar ögat, då bortfaller argumenten för påståendet att ljusets hastighet är topphastigheten i universum.

Det är i och för sig ingen svårighet att tänka sig att en rymdfarkost färdas bort från jorden med en hastighet högre än ljusets. Det skulle då förefalla som om den försvunne i intet, eftersom synbilderna från den aldrig nådde fram till jorden. Det fantastiska vore att det ljus som man på farkosten skulle se utstråla från jorden, innehölle bilder av allt längre bort i det förgångna timade händelser, eftersom farkosten skulle

"åka ikapp" ljuset. Med någon apparat som fångade upp ljuset skulle de på rymdskeppet kunna se vad som skedde på jorden i gången tid som om det just pågick.

Vi tror att det kan vara ett miss- tag att ljushastigheten är den högsta möjliga i universum — trots fysikers självsäkra påståenden att saken är bevisad. Vi tror att tvivel på vetenskapens påståenden är sunt mot bakgrunden av att dess utsagor ändras från tid till tid — och vilka är vi att vi kan säga att vår vetenskap, till skillnad från gångna tiders, har de slutgiltiga svaren?

Innan vi avslutar vår vandring på denna hala is, skall vi antyda ett annat argument som kan te sig dråpligt men möjligen är effektivt: enligt tidningsuppgifter fann man vid undersökning av Einsteins hjärna, som han hade testamenterat till vetenskapen, att den inte var särskilt väl utvecklad utan ungefär normalt slätstruken. Och Einstein var som bekant ingen lysande skolelev. Som ung hade han svårigheter i både räkning och läsning...

Om det skulle vara riktigt att ljusets hastighet är den högsta möjliga, så kan man observera att eftersom tiden enligt relativitetsteorin nästan stannar vid en hastighet nära ljusets, skulle det vara möjligt att färdas över ofantliga avstånd på mycket kort tid, d. v. s. rymdresenärer- na skulle inte behöva åldras mer än några timmar eller dagar vid färd mellan två solsystem, medan man kanske samtidigt räknar tiden i århundraden på planeterna i fråga — detta under förutsättning att man kan uppnå en konstant hastighet mycket nära ljusets. Så det förefaller svårt att med hänvisning till universums oerhörda avstånd argumentera mot idén att de flygande tefaten är interplanetariska farkoster, ty om relativitetsteorin är riktig, utgör avstånden inget problem (enligt denna teorins anhängare) — svårigheten vore att uppnå den erforderliga hastigheten — och om relativitetsteorin inte är riktig i det avseendet att ljusets hastighet inte är den högsta möjliga, då är det ju tänkbart att en långt avancerad kultur har kunnat uppnå överljushastighet.

5000 occult books (e. g. astrology) for sale. Send for comprehensive lists. Wants lists welcomed.
Mr. R. Gilbert, 84 Horfield Rd, Kingsdown, Bristol, 2, England.

SÖKARENS POSTORDERBOKHANDEL

Box 3063, 103 61 Stockholm 3

(Till priserna kommer moms och porto.)

Poul Bjerre:
"SPOKERIER"

I denna bok, som framför allt handlar om "fallet Karin", visar dr. Bjerre att vissa parapsykologiska företeelser inte får tolkas spiritualistiskt. Pris 15:—.

Thomas R. Kelly:
DET INRE LJUSET

En religiös klassiker om den inneboende förmåga som människan enligt kvä- karna har att andligt, utan hjälp av prästerskap eller lärar fatta de mest betydande sanningarna. Pris häftad 6:50, i klotband 10:—.

Maxim Mauritsson:
UNDREN I LOURDES FRÅN MEDICINSK SYN PUNKT

Pris 10:—.

Alfred Svanqvist:
DET EVIGA NUET

En bok om några av de mest intressanta och bäst besyrkta fallen ur parapsykologins historia. Förutvetande om framtiden, astrala projektioner, transportationer m. m. Pris 8:75.

Poul Thorsen:
MÄNNISKANS OKÄNDA KRAFTER

Om medier, materialisationer, telepati, materians genomtränglighet m. m. Pris 10:—.

Nils Kalén:
VETTIG FÖDA

En "snabbkurs i hälsokost" med receptsamling och "litet vegetariskt lexikon". 96 sidor, men priset bara 5:—.

Olof Thorborg:
FASTEBOKEN

"Hur man fastar för hälsa och slankhet. Bra råsaftkurer mot reumatism m. m." Pris 7:85.

Ebba Waerland:
NATURLÄKEKONSTENS BOK

Noggranna beskrivningar av hur olika sjukdomar behandlas enligt Waerland- metoden. Även kapitel om andningsövningar och fasta. Pris 14:50.

Erich von Däniken:
OLÖSTA GATOR UR MÄNSKLIGHETENS FÖRFLUTNA

Här berättas om vad som kan vara 10.000 år gamla kartor, förhistoriska flygplatser och rymdskepp, forntida räkne- maskiner m. m. Pris 25:75.

DE INRE LJUDEN

Ur Hathayogapradipika

Den store Yogin täcker sina öron med händerna och när han hör ett subtilt, inre ljud ur de fina och för de utvecklade fördolda gångarna som kallas Nada, koncentrerar han sig helt på detta ljud, medan han samtidigt gör sin kropp alldeles stilla.

Detta ljud som också heter Nada fastän med tonvikt Nadá upptar honom helt och tränger ut andra materiella ljud. När han tränat varje dag i en halv månad, bör han ha övervunnit sin osäkerhet och blivit säker. Detta medför en ljuvlig, honungslig förnimmelse — Madhu.

I början när han övar oförtrutet är den Nadá han uppfattar hög och särartad, särskilt igenkänlig, vid fortsatta övningar kommer också andra subtila ljud.

När han gått så långt att han uppnått Brahmas egen gång, Brahmandhra eller Brahmas öppning och fattat strömmen eller strålen hit, hör han ett ljud som havets brus, ja som åskans dån, som en stor trumma, en droppklingande Jharj-hara som senare övergår i en gnidtrumma Mardala, en snäcka, en klocka, ja en mångljudig Kahala.

Till sist hör han så tonen liksom av en liten klocka, en rörpipa, en luta, ja ett bi. Dessa samhöriga fastän växlande ljud hör han i det centrum som finns i kroppens mitt.

Sedan han hört de starka ljuden som av åskans dån eller stora trummor blir ljuden alltmera fina och subtila, ja svåra att uppfatta.

När jaget i hans medvetande uppfångat de höga tonerna, så njuter han mera av de fina och tvärtom, men han måste hela tiden hindra det lättörsliga sinnet att fly iväg och inrikta sig på något annat.

På vilket ljud hans jag än lyckas koncentrera sig, så måste han helt försänka sig i det, ty med detta ljud som medium skall han nå ur det vanliga medvetandet.

Som det bi som dricker den ljuva honungen — Madhu — inte bryr sig om blommornas doft, så begär det jag som likt ett bi kryper in i gångarna — Nada — ingenting från den yttre sinnevärlden. Det är helt koncentrerat på målet.

Varje vass Nadastjälk är väl mäktig att lik ett spjut spetsa medvetandets brunstiga elefant som tumlar omkring på sinnenas av val-

De inre ljuden är ett utdrag ur en äldre och sällsynt indisk handskrift från Banaras — Hathayogapradipika. Detta namn betyder "Den lampa vars sken belyser vad Hathayoga är".

Författaren Sture Lönnestrand, som gjort översättningen, har på senare år ägnat det mesta av sin tid åt sanskritstudium, som bl. a. gäller Veda, men också åt jämförande studier av indisk, egyptisk, sumerisk, aztekisk etc. andlig kultur. Hans intresse för Indien förde honom för några år sedan till detta land, där han bl. a. gjorde en undersökning av reinkarnationsfallet Shanti Devi, vilket ledde till tidskriftsartiklar och ett radiospel. Lönnestrand är även lärare i yoga.

lar inhägnade gård.

Fängslat av Nadas länkar lägger jaget bort sin oro i längtan efter den fullkomliga stillheten så som en fågel lägger sig när den kämpat färdigt, utmattad med avbrutna vingar.

Det blott på det enda målet inriktade sinnet som trängtar efter att uppnå fulländningen i Yoga, avstår från alla andra önskingar och tankar. Då tränger det helt in i Nada.

Nada är lik snaran som fångat sinnenas antilop, så jägaren, det högre jaget, kan få lägga ner sitt byte — det lägre.

Nada är också lik ett betsel som håller sinnenas häst åt sin ryttare, Yogin. Men Yogin måste lära att tygla den rätt, ty annars är han ingen Yogi och han måste rida in sin häst.

Atman, det fängslade jaget, strävar helt till Brahman, när det nått Nada och det kan väl jämföras med kvicksilvret som fångats in och förlorat sin rörlighet men återfått den vid förening med svavel, ja på nytt uppnått sitt rätta element.

Liksom en kobra hastigt glömmar allt annat, när den hör en viss lockton och fullständigt koncentrerat följer den utan att slingra iväg åt något annat håll, så lockas jaget att följa Nada, så lyssnar det till Nadá.

Så som elden förtär det torra träet för att inte upphöra utom när det är helt slut, så förtärs sinnenas vanliga upplysningar av Nadá, som upphör när Nada är slut.

För den som kan kontrollera andningen blir det lättare att fånga sinnenas antilop, ty han kan lägga pilen på rätt båg och genom att tränga in i Nada lik en pil träffa

det rätta ljudet i medvetandet. Ty nu vibrerar medvetandet inte längre som en Ghanta eller klangskiva.

Uppfattar han Anahatadhvani eller det subtila ljudet i hjärtat, måste han i sanning verkligen sträva att fatta innebörden av detta ljud, ty om han lyckas tränga in i denna Nada, lyckas han också upplösa sitt medvetande. Ty det är här Vishnu bor, detta är hans heliga hem, hans säte.

Så länge ljuden Nadá uppfattas, så uppfattas också de bilder och former som är Akasha och är från Akasha. När ljuden upphör, upphör också bilderna helt och han når då det som är Parabrahman eller Paramatman.

Vad han uppfattat som Nadá i Nada i dess olika strömmar är energi som skapar eller Shakti. När Tattva eller de formbildande delarna av verkligheten upphör, upphör också formen och övergår till det formlösa, det är Brahman.

Hatha och Laya är vägar i Yoga som leder till framgång med hjälp av Nada. Den som klättrar steg för steg till Rajayoga med hjälp av Nada skall i sanning övervinna döden. Atman är sådden, Hatha är åkern och återhållandet av begären, det livgivande regnet. Av dessa tre blir skörden en ädelstensskimrande växt som klänger upp lik lianerna mot trädet — Unmani.

Den som kan uppnå Nada och följa detta och tränga in i det, befrias gradvis från Karma. Hans Prana*) blir stilla, han befrias från sitt sinnliga medvetande och uppnår Brahman.

Den Nadá som låter som snäckans sus och Dundubhitrummans rassel hör Yogin inte längre. Unmanis strålar stiger kring ett träd, fast och stadigt likt en pelare, ja en enda pelare med ett enda ljud.

Befriad från sinnenas och tankarnas växlande tillstånd är Yogin helt fri, till det yttre skenbart som död. Men den Yogi som uppnått Samadhi kan ingen död förinta, ingen Karma förändra eller betvinga, han är ouppnåelig. Vanlig lukt eller smak känner han inte, han är likgiltig för färger eller ljud eller känsel, han bryr sig varken om sitt eget yttre eller andras. Han sover inte, han är inte vaken, han är fri från minne och glömska, han hetsar inte och

han sviktar inte. Han är i sanning förlöslad.

Yogin som nått det högsta tillståndet, Samadhi, känner varken köld eller värme i vanlig, yttlig mening, varken lycka eller olycka, varken ära eller skam.

Den som frisk och vaken går in i detta tillstånd av egen kraft och vilja, upphör att andas ut och in, ja han är sannerligen befriad. Detta är Samadhi som gör honom osårbar mot alla vapen, ingen dödlig kan överväldiga honom. Han ensam bland människor kan stå emot det ondas makt.

Så länge hans återhållna Prana inte rör sig tillbaka i Nada till Sushumna, så länge de inre ljuden Nadá inte återvänder tack vare andningskontrollen, så länge det jag som sammanhåller hans materiella medvetande inte återvänder genom meditation eller på annat sätt, fortsätter hans tillstånd att vara Varande och Detta Som Är. Vad man annars kan påstå, är okunniga fantasier.

*) Formande energi med andning som medium.

Översättning från Hathayogapradipika IV 82—114 copyright Sture Lönnestrand.

UFOs — JA! (Forts. fr. sid. 3)

Vissa ämnen, som man skulle ha väntat att finna där, saknades. Försök att framställa rent magnesium borde ha gett en återstod av kalcium, och om man försökt att göra metallen ren från kalcium, skulle sannolikt ett kärn av kvarts ha använts, och detta borde ha gett spår av kisel. Men det fanns varken kalcium eller kisel i provet. Enligt en nyare metod att framställa rent magnesium, skulle man ha fått en viss förening av kvicksilver men det fanns inte heller något kvicksilver i provet. Saunders finner dessa förhållanden besynnerliga. (De främsta föreningarna var en halv promille strontium, en halv promille zink samt mindre mängder av barium, mangan och krom.) Metallstyckets struktur är dessutom sådan att det torde ha en ovanlig styrka, säger Saunders.

För professor Saunders står det klart att UFO-problemet är intressant och betydelsefullt och att UFO-forskningen bör fortsätta. En interplanetarisk förklaring framstår för honom som en uppenbar möjlighet.

Den vise vill veta, den dåraktige tala.
Koranen

DEN STORE NATURLÄKARENS TESTAMENTE

ORSAK OCH VERKAN

Den geniale naturläkaren Hjalmar Löfgren, som räknade många läkare bland sina patienter, samlade i sin bok **ORSAK OCH VERKAN** sitt rika vetande om naturenliga behandlingsmetoder för våra vanliga sjukdomar, från A (astma) till Ö (ögonsjukdomar). Han var en oöverträffad mästare i chiropraktik men behärskade också ögon-diagnos, homeopati, yoga, vegetarism och örtläkekonst. Han skrev om filosofiska och andliga frågor, spiritism och strålningsfenomen. En guldgruva för varje Sökare! Ett fåtal ex av denna märkliga bok (ord. pris 25:—) säljs till **förmånspris 15:—** till denna tidnings läsare. Skriv eller ring i dag!

VART STYR VÅR JORD?

Med intuitiv klarhet och vittfamnande kunskap visar Elisabeth Ståhlgren i **Tolkning av Johannes' Uppenbarelse** hur vår misshushållning med jordens gåvor, vår förgiftning av jord, vatten och luft, vår kortsiktiga materialism och lek med förintelsevapen, satelliter m. m. är på väg att dra in de katastrofer i jordzonen, vilka i liknelsens form finns kartlagda i Johannesuppenbarelsen. Men boken är ej pessimistisk. Dess upplysning leder till nytt hopp: "Att befrias betyder att leva på ett nytt sätt, att inte känna oro och ångslan." 200 sid. 26:—.

Läs även förf:s föreg. böcker. **AGNI YOGA** eller **ELDENS YOGA**. Kosmisk kunskap. 14:—. **EVIGHET—OÄNDLIGHET**. Läran om 10 dimensioner. 22:—. (Moms + porto tillkommer på bokpriserna.)

BOKGÅVA TILL SÖKARE!

Om boken **DET VITALA PROBLEMET** av Alb. Svensson skriver Ebba Waerland bl. a.: "Den öppnar för oss svindlande perspektiv — av ett liv med hittills oanade utvecklingsmöjligheter." Obs. Denna inspirerande bok i praktisk och andlig livskunskap medskänks **FRITT** vid samtidig best. av minst 2 av ovan nämnda böcker. Uppgiv Sökaren som källa. (Bokens ordinarie pris är 12:—.)

REFORMFÖRLAGET

Box 16 186 • 103 24 STOCKHOLM 16
Tel. 08/766 26 82 • Säkra 10—14.

KONTAKT

Till årets slut gäller följande erbjudande:

Betala in kronor 3:— på postgiro 70 60 47, adress Sökarens Förlag, Stockholm 3, och meddela Ert namn, Er adress och/eller telefonnummer samt **högst tolv ord** om Era intressen, Er ålder etc., så kan uppgifterna införas i Sökaren vid första tillfälle. Även anonyma kontaktannonser kan tas med, varvid svar adresseras till redaktionen och vidarebefordras till annonsören, men priset blir då kronor 8:—.

Exempel (fingerad annons): Klas Bergenblom, Bergsundsgatan 117, 117 37 Stockholm. Telefon 08/60 27. Yrke: ingenjör. Ålder: 100. Intressen: Spiritualism, seanser, UFO, österländska religioner, vegetarisk livsföring.

AKTUELL UFO-LITTERATUR!

UFO och BIBELN

av Morris K. Jessup, B. Sc., M. Sc.

Anses av många som en av de mest betydelsefulla UFO-böcker som hittills tryckts på svenska. — Den vänder sig till alla, som vill veta något om UFOs' ursprung och varför de kommer till vår planet i tusental mot slutet av det tjugonde århundradet. **UFO och BIBELN** är underhållande och lättfattligt skriven med vetenskapsmannens klara och logiska framställning. Dess inspirerande innehåll och allvar väcker läsaren till eftertanke och lämnar ingen oberörd. Häft. kr. 15:50.

Två efterfrågade rymdböcker i ny upplaga.

RESA MED FLYGANDE TEFAT

och

BUDSKAPET FRAN RYMDEN

av Daniel W. Fry, D. ph.

2:a upplagan har aktualiserats av författarens senaste kontakter. Daniel W. Fry är en av de få nu levande internationellt kända personer, som under snart tjugio år periodvis har stått i kontakt med utomjordiska vänner, och hans kontakter har redan fått vittgående konsekvenser till gagn för framtida generationer. Hft. vardera kr. 7:50. Båda böckerna i ett band kr. 15:50.

PARTHENON

250 06 Hälsingborg 6

OLLE WEDHOLM:

"Hela världen är fylld av underverk, men vi är så vana vid dem att vi betraktar dem som vardags-ting", sade den danske sagoförfattaren H. C. Andersen. Han hade rätt. Världen är full av underverk. Livet självt, med alla dess företeelser, är ett sådant. Men vanan gör oss blinda, ty vanan är blindhetens moder.

*

Vi glömmar lätt att vi själva har ett grand av den bjälke som vi ser i vår broders öga, ja vi glömmar än mer: att vi innerst inne är ganska lika och att denna inre likhet är vårt sanna broderskap.

*

Det är dödsallvarligt att nonchalerat tankevanornas makt, därför att *vanorna är våra fostrare*. Det är våra tanke- och handlingsvanor som så småningom skapar seder och bruk, och *seder och bruk är kulturens byggnadsstenar*. Uppprepning skapar vanor, vanor danar natur, naturen binder. Men det finns också en annan utvecklingslag: Längtan föder strävan, strävan skapar förmåga, förmågan frigör.

*

Av sentensen "Allt vad I viljen" etc. följer med nödvändighet: Så som I viljen att människor med andra åsikter skola betrakta Edra, så skolen I ock betrakta deras åsikter.

DR PUHARICH BEKRÄFTAR

(Forts. fr. sid. 2)

fram och tillbaka — men det gör inte ont, och ingen skada sker. Det sägs att detta "trick" utförs inte av medicinska skäl utan för att demonstera att en kniv i Arigos hand är oförmögen att skada en patient.

Filmen visar också ett par bild-operationer. I ett fall lånade Arigo en kniv av en åskådare och stack in den i svullnaden, varpå tjockt var flöt fram.

Arigo steriliserar aldrig de instrument han använder. Han brukar endast torka av dem på sin skjorta.

Psychic News reporter förklarade att det var obehagligt att se filmen, och dr Puharich sa att en stor del av det som spelats in, kunde visas för läkare men att han ville skona dem som inte var vana vid att se sådana operationer. Men det är reporterens uppfattning att det inte kan råda någon tvekan om att Arigos operationer är äkta.

Enligt dr Puharich står Arigo, nu 51 år, under personligt beskydd av Brasiliens president, Artur de Costa e Silva, så att han inte återigen skall behöva gå i fängelse för olagligt utövande av läkekonsten, så som han tvingats till tre gånger. Puharichs och andra forskares studier av Arigos förmåga fortsätter. De har stora planer för utvidgning av verksamheten. Det uppges att de brasilianska myndigheterna har gett ekonomiskt stöd till byggnad av ett sjukhus som skall drivas i anslutning till Arigos arbete.

Arigo helar även med handpåläggning, framför allt vid psykiatriska fall. Men det är inte fråga om en mild beröring. På filmen ser man en flicka bli botad på detta sätt. Arigo smällde henne tre gånger över pannan med sin tunga hand. Puharich har också sett Arigo ge en annan flicka ett kraftigt slag på käken — det var märkligt att käken inte sprack, men flickan blev botad.

Dr Puharich omtalar att brasilianska läkarsällskapet officiellt motsätter sig Arigos arbete. Så gör även kyrkan. Men många läkare har låtit sina patienter behandlas av Arigo och välkomnar det amerikanska forskningsteamet.

Källa: Psychic News, London, vars reporter fått informationer direkt av dr Andrija Puharich.

UFO LYFTE BIL AV VÄGEN?

Det var den 15 augusti 1965, en mörk kväll. Två långtradarchaufförer var med sitt stora fordon på väg söderut mot Trelleborg. Allt verkade lugnt på vägen. Någon större trafik förekom inte vid denna tidpunkt. Klockan visade 22.15. Chaufförerna hade kommit till ett ställe på riksvägen, där Hallandsåsen börjar sin stigning uppåt. Den ena av männen, som satt vid sidan av föraren, tittade litet förstrött ut genom vindrutan då han plötsligt nedanför en slänt vid sidan av vägen såg en bil liggande på taket. Han fäste förarens uppmärksamhet på sin upptäckt, vilket resulterade i att man styrde in bilen mot vägräcket och stannade. De båda männen tog sig ner för den långa slänten och fann vid sidan av det omkullvräta fordonet en ung kvinna sittande till synes oskadad. De frågade henne vad som hade hänt. Egendomligt nog fick de inget svar. Kvinnan försökte i stället göra sig förstådd medelst tecken med fingrarna. Hon pekade ideligen på sin hals, vilket gjorde att männen trodde sig förstå att hon blivit chockad och var i behov av sjukhusvård. De hjälpte henne att resa sig, varefter de tog henne med sig upp på vägen och till sin egen bil.

Medelst tecken lyckades den unga kvinnan förklara att hon önskade en cigarrett, vilket hon också fick. Under tiden som de steg upp i det stora lastfordonet, lade den ena av männen märke till en egendomlighet. Det tycktes inte finnas någon som helst skada på det stabila vägräcket, som visade att bilen gått igenom där.

Så vände chaufförerna sitt stora fordon och åkte tillbaka till Halmstad. När de kommit till lasarettet, överlämnade de kvinnan till jourhavande läkare med en förklaring hur de hade funnit henne.

Läkarna, som från början var helt övertygade om att kvinnan blivit chockad, satte genast igång med att försöka häva chocktillståndet. Men trots att de gjorde sitt yttersta, förblev kvinnan stum. Idag — fyra år efter händelsen — kan hon fortfarande inte tala.

Ingenjör Gustaf Sundman, medlem i UFO, Göteborg, fick på ett kafé i Trelleborg höra de båda chaufförernas berättelse. Eftersom han skulle göra en resa norrut, beslöt han sig för att göra en undersökning av fallet. Han lyckades få kontakt med kvinnan på lasarettet, där hon kvarläggs en dryg vecka och fick en redogörelse som hon skrev ned på en liten svart tavla.

Hon berättade att hon hade farit norrut mot sitt hem i Halmstad. När hon passerat Hallandsåsen och där denna börjar plana ut mot slättlandet, upptäck-

te hon i sin backspegel ett mycket skarpt sken, som hon trodde kom från en annan bilist som ville köra om, och hon höll därför längre åt vägkanten. Ljuset bakifrån var enerverande skarpt. Men det kom ingen bil. I stället såg hon i nästa ögonblick att ljuset passerat henne och befann sig snett ovanför bilen. Det var ett svävande ljusklot, intensivt blågrönt och nästan bländande. Så blev hon medveten om rödaktiga strålar som riktades emot henne samtidigt som ljuset sänkte sig ner mot bilen. I nästa ögonblick tyckte hon sig känna hur hon liksom lyftes uppåt. Men sedan minns hon inget mer, förrän hon hittades av chaufförerna vid bilen.

Polisen som blev inkopplad på fallet, gjorde en undersökning på platsen för händelsen och blev inte så litet förbryllad. Det fanns ingen som helst skada på vägräcket, där bilen kunde ha kört igenom, och inga märken på den långa slänten, som kunde visa att fordonet slirat nerför. Inte heller fanns det någon mindre väg i närheten på vilken bilen hade kunnat köras, endast lägre buskar och ängsmark. Sedan bilen vänts på rätt köl, kunde det konstateras att det inte fanns en enda plåtskada på den. Allt som kunde upptäckas var ett par mindre fläckar på taket där lacken mattats ned som om den utsatts för mycket hög värme. I brist på annan förklaring antog polisen att bilen blåst av vägen.

Kvinnan är numera gift och har en liten dotter. Hon är ledsen för att hon inte som andra mödrar kan tala till sitt barn. När man frågar henne om det kan ha rört sig om ett flygande tefat, säger hon att "sådant finns väl ändå inte i verkligheten, det är väl bara stollar som sysslar med det". Hennes make däremot är i dag helt övertygad om att det måste ha varit fråga om ett sådant fenomen.

Det kan som avslutning nämnas att minst sju liknande fall från olika håll av världen är kända. En skillnad är att talförmågan hos de andra människorna så småningom har återkommit.

Rune Rydebrandt

Ordf. i UFO, Göteborg.

UFO, Göteborg är en av drygt 10 UFO-grupper som finns i Sverige och en av de aktivaste. Under ledning av avdelningschefen och före militärflygaren Rune Rydebrandt vill man inta en vetenskaplig attityd till fenomenet flygande tefat.

— Vi tar avstånd från det ockulta och rent fanatiska, säger Rydebrandt. Det finns de som lägger en religiös betydelse i vad de sett och inte söker rationella förklaringar, men vi vill arbeta vetenskapligt. Vi gör undersökningar

och försöker finna förklaringar på grundval av fakta.

UFO, Göteborg förfogar över två 10 cm spegelteleskop med reflektorer, olika intensitetsmätare, geigermätare m.m. De flesta av medlemmarna har egna teleskop och ägnar sig regelbundet åt observation av himlen. Och de många timmarnas himlaskådande har gett resultat: ett antal iakttagelser av fenomen som inte tycks kunna hänföras till något tidigare känt.

Föreningen planerar att stödja FOA i dess UFO-forskning, och de ber allmänheten att rapportera UFO-observationer till dem. Adressen är UFO, Göteborg, Box 46017, 400 35 Göteborg 46. Tel. 031/82 26 97, 21 22 94 och 49 42 92.

BREV

Dear friend!

"Sökaren" kom i dag. Angenämt. — Caimy gjorde sig bra i tryck. Artikeln såg prydlig ut. Tidningen också i sin nya, blå dräkt. Bara nu inte belackarna kommer och säger att innehållet är "ute i det blå..." — Jag har min vitsiga dag i dag tydligen. Vore tacksam för ytterligare 6 ex. av Sökaren. — N. O. Jacobsons artikel var intressant! Också B. Hollstens. Innehållet för övrigt också bra!

Jag fick tyvärr inte tillfälle att träffa Olle Jönsson från USA. — Han har "kraften" kvar — Hollsten kan förtälja om detta. Jag kanske kommer igen till hösten. Har några synpunkter angående "tankefoton".

Rösterna strömmar in. Hade en journalissa från en damtidning här förra veckan. Fick manuset för rättelse i dag. Hon kallade vårt hem för en "rymdstation" — vilken humor!

Ellen och jag reser om en vecka till vänner i Värmland för att tillbringa 15 dagar av vår semester där. Resten av tiden skall vi vara hemma i vår "rymdstation" och därifrån göra små improviserade utflykter. Blir det någon tid över, så har jag mina bokstäver att brottas med. Håller nämligen på att skriva en bok om våra bandupptagningar och andra ockulta fenomen, som vi kommit i beröring med under årens lopp.

Jag gillar din fint formulerade deklaration "Min Tro" på tidningens sista sida och uppskattar att du inte låter dig påverkas av några mer eller mindre fasta hypoteser. Fortsätt med det! Även jag och min hustru är klara motståndare till dödande och förtär i konsekvens därmed aldrig kött.

— — —

Claude Thorlin m. fru.

ETISK GRUND FÖR VEGETARISM

För ett födoämnesval inom mjölk-vegetarismens ram finns goda hälsoskäl, och man vill rekommendera alla att pröva vegetarisk livsföring som en del i sökandet efter sanning och livsinnehåll. Men köttätande eller ej är också en etisk fråga. Om man ser djuren som varelser vilka i sig har den gudomliga medvetandesubstansen precis som vi människor och som förnimmer och känner, och om kärleksfull mildhet mot djurvärlden uppställs som ett ideal på grundval av principen **vördnad för livet**, då ter sig köttätande primitivt, fränstötande och omoraliskt och slakten som ett övergrepp mot levande varelser.

En enda människas beslut att avstå från kött förändrar inte nämnvärt djurens lott och påverkar inte samhällets behandling av djuren, men när en människa går över till vegetariskt levnadssätt, följer hon för egen del ett högt etiskt ideal och närmar sig skapelsens vilja, ty människan är av naturen bestämd att leva av växter, det visar hennes mage, tänder och tarmkanal samt all erfarenhet.

Ur moralisk synpunkt är det rätt att vara vegetarian, ty det är rätt att behandla andra varelser, djur såväl som människor, mildt och kärleksfullt. Om man vill anamma en hög etik, t. ex. i överensstämmelse med buddismens fyra upphöjda tillstånd eller vedantafilosofins icke-våldsprincip, blir kravet vegetarism.

Djuren är våra vänner. Det är i grunden blott litenskillnad mellan dem och oss. De högtstående däggdjuren föds, förökar sig och dör på samma sätt som människan. De har samma sinnen som vi, men deras hjärna begränsar själslivet till en liten del av vad vi förmår. Dock vet vi att sådana högt stående egenskaper som kärlek och hjälpsamhet finns även bland dem.

Om vi tänker över skapelseevolutionen från lägre till högre varelser och jämför nu förekommande skilda livsformer, ser vi att liksom intelligensen ökar med allt

högre utveckling av hjärnan, så ökar även den moraliska känslan. Liv på låg nivå saknar etiska begrepp, varför att döda och äta det dödade där är naturligt, men ju högre en varelse står, desto mer moralisk är den. En primitiv naturmänniska som lever för att tillfredsställa de elementära behoven och vilkens intelligens synes obetydlig, betraktar vi som outvecklad i jämförelse med en kulturmänniska med god förståelseförmåga och vilja att skapa ett fredligt välfärdssamhälle.

Det är inte så att livets lag är döda eller dödas och att människan naturligen bör finna sin plats i ett sådant livssammanhang. Ett etiskt liv är naturligt för den högtstående individen.

Vi vill göra samhället människovänligt, men det är rätt att också göra de djurvänligt. För en sann djurvän kan avståndstagande från köttföda vara en bjudande plikt.

Och vi skall lägga märke till att vegetarism inte innebär att försaka god och närande föda och försöka hitta "köttersättningar" så man klarar sig någorlunda. Nej, vegetarism med tonvikt på råkost innebär att man funnit en kungsväg till hälsa som ger kroppslig och själslig pånyttfödelse, och efter en omställningstid skall man upptäcka att hälsokosten smakar så mycket bättre än "husmanskosten".

Eftersom en mjölk-vegetarisk livsföring ger bättre hälsa än kött diet, finns det ingenting som rättfärdigar djurslakt och fiske.

Vegetarianerna är framtidsfolket i nutiden. En på riktigt etiska värderingar grundad livsföring ger rätt näring åt kroppen. Det är också så att köttätande fördunklar sinnet, medan vegetarisk diet gör tanken klar.

Sven Magnusson

Avslutande bild

Jag har just träffat Ida. Hon bor på ett hem med ganska många andra. Flarn på livets strand. Stranden västerut.

Ida kom in och neg tre gånger, eftersom vi var tre i rummet. Hon hade en egendomligt rutad klänning som på 1800-talet. Något som Sjömansgossen sade en gång kom för mig, när hon mjukt och med omsorg lade ifrån sig en mössa på en stol: 'Man blir förenklad uppåt.' Efter ett kort ögonblick gick Ida ut igen, något hastigare än hon hade

kommit in för att inte störa, inte besvära. Man märkte att Ida hade problem med tröskeln och att hon fungerade så att säga fördröjd. När hon slätade ut någonting, ett örngott eller en halsduk, blev det sakta och liksom tankfullt.

I rummet bodde hennes vän, långt mera hjälplös än hon själv. Just nu var samarbetet mellan dem en aning stört på grund av de besökande, och vännen tycktes famla efter något, men om en halvtimme eller så skulle allt vara i sina

gångar igen. Ida var duktig med så mycket till vännens tjänst: kopp och glas, sked och gaffel, skosnören, vantar, gardin till att rulla upp och ner, filt att breda över, promenad på trädgårdsgång, äpple att skala; allt detta från morgon till kväll.

Det var tydligt att Ida var drabbad av någonting som lyste.

Ida var en alldeles riktig människa.

Så enkelt kan det vara.

(Från Puck Beer, Anteckningar från en mötesplats.)